

PARAULA I VIDA

Aviat Sant Gil i la Mare de Déu de Núria

El proper divendres celebrarem Sant Gil, patró dels pastors i el qui segons la història afaïçonada per trets magnífics, va esculpir la imatge de la Mare de Déu de Núria, que el propassat juliol feia 50 anys que va ser solemnement coronada, és a dir exaltada i posada a la veneració de tota la Diòcesi com a Patrona nostra que és. Apropem-nos espiritualment com a pelegrins a la muntanya de Núria, a la capella de Sant Gil i al Santuari de Maria per presentar-li l'any transcorregut, les necessitats del present, personals i familiars, i per demanar un futur ple de pau i de benediccions divines per al país i per a la Diòcesi.

Només som feliços quan estimem i som estimats. Viure l'amor concret, que Sant Gil testimonià envers els pastors i que la Verge Maria visqué plenament des del seu Cor Immaculat, ens compromet molt. És bo donar una mica de nosaltres, encara és millor donar molt, però el cim de la caritat és donar-ho tot, donar-se del tot. I això feien Sant Gil i la Verge Maria anant a la muntanya a ajudar Elisabet. El do que Ella havia rebut ja des del Naixement, la seva Immaculada Concepció, més que un privilegi, és per a Ella un deure que la compromet al servei dels altres. Maria, dona de fe i feliç perquè ha cregut, proclama després el *Magnificat*, el seu bellíssim càntic de lloança, que, plena d'esperança,

canta en nom de tots els pobres del món. Déu compleix les seves promeses i no defraudarà mai els qui en Ell confien. Viure en aquest mateix goig i estendre'l a tot arreu és com un programa o pla de vida per a tots nosaltres. És que el bé no fa soroll. L'autèntic amor és discret i pacient, omple la quotidianitat del viure amb actitud de servei constant. *«El qui estima és pacient, és bondadós, el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de les farses sinó de la rectitud... Tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai»*, proclama Sant Pau inspiradíssim als Corintis (1Cor 13). Pujar com a pelegrins espirituals a Núria ha de significar un compromís de vida i d'amor.

Al Santuari de Núria trobarem resposta als nostres interrogants i estímul a la nostra vida cristiana. Sant Gil aportà la creu, la campana i l'olla, símbols de la fe, la crida de Déu i la solidaritat amb els germans. I Maria, Mare de Núria, des d'aquestes soledats de la muntanya, atreu cap a la vida, el servei, la generositat de les famílies i els fills demanats humilment, de genolls, amb el cap a l'olla, segons la tradició. En els temps que vivim de materialisme trist i de secularisme distret de Déu i de la dignitat de les persones, Núria ens atreu cap a l'amor a la vida, tota vida, perquè sigui respectada des de la seva concepció fins a la seva mort natural. La vida és un do sagrat,

del qual ningú no se'n pot fer l'amo ni en els casos més extrems de dificultat per a una mare, ni en la proximitat de la mort, per febles que ens vegem. Siguem «magnànims», vivint aquesta virtut de la grandesa d'ànima, ajudant els qui més ho necessiten, els dependents i els més desvalguts. I aquí no hi ha només una obligació de la fe vàlida per als cristians, sinó que és un imperatiu ètic natural que obliga tota persona humana. Quin goig i quina saviesa els pobles que volen viure i legislar amb criteris de vida i no de mort. Siguem homes i dones lliures, amb una llibertat per al bé i per a la dignitat de les persones; una llibertat que, encara que sabem afeblida pel pecat, ens porti vers on hi ha autenticitat humana i veritat, i no ens quedem en comoditats i solucions simples per als problemes personals o socials complexos.

Que Sant Gil i la Mare de Déu de Núria, ens ajudin sempre en les nostres necessitats i intercedeixin perquè construïm entre tots una societat més justa i unida per la reconciliació i la pau social, un país que estimi i respecti sempre la vida, especialment la dels més febles i la dels totalment indefensos com són els qui encara depenen del ventre matern, un país que mantingui viva i sense complexos la seva història fecundada per la saba de la fe cristiana.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada dels GOA de Ponts a Refet

Els membres dels GOA (Grups d'Oració i Amistat) de la Parròquia de Ponts, junt amb el seu Consiliari Mn. Bonifaci Fortuny, van celebrar la reunió de fi de curs en el Monestir de Santa Maria de Refet, on actualment hi viuen una petita comunitat de Germanes Jerònimes.

Els GOA és un moviment de laics que pertanyen a l'Església catòlica i va ser fundat pel Bisbe Mons. Josep Maria Cases, i el principal objectiu del moviment és el de practicar i difondre l'oració. Al nostre Bisbat hi tenim alguns grups en diferents parròquies.

La superiora, Gna. Maria Trinitat, explicà el carisma de la seva congregació i uns punts de reflexió i consells per resar amb la Lectio divina (llegir, meditar, aprofundir la Paraula de Déu i fer-ne vida).

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Tallar-se la mà per entrar a la vida»

L'Evangelí proposa exigències molt radicals: «estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen.» (Mt 5,44); «si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra» (Mt 5,39). A vegades ja es veu que són imatges, però tenen una força que impressiona: «si l'ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l...» (Mt 18,9); a vegades són més que imatges, són exigències gairebé incomprendibles: «deixa que els morts enterrin els seus morts; tu segueix-me» (Mt 8,22). Des de sempre, aquestes exigències tan radicals han plante-

jat l'interrogant de si és possible complir-les, fins i tot si es poden entendre. Ja aquesta pregunta va aparèixer entre els que escoltaven Jesús: «aquestes paraules són molt dures. Qui és capaç d'acceptar-les?» (Jn 6,60); «si és així, qui pot salvar-se?» (Mc 10,26).

No podem ara afrontar un interrogant que ha ocupat els pensadors i els místics de l'Església, però podem fer alguna reflexió que ens pot ajudar. Jesús diu sovint que el que importa d'una persona no són les seves paraules sinó el seu cor, és a dir, la seva actitud més fonda, la manera de

posar-se davant de la realitat, dels altres, d'un mateix, de Déu. El cor no és un sentiment interior; és la decisió que cada persona fa de la seva vida. El llenguatge de Jesús és tan radical precisament perquè parla del cor. També nosaltres fem el mateix. Parlem d'«estimar del tot i sempre», d'«estar despresos del tot i no agafar-se a res».

Quan parla del cor, el llenguatge és radical però no exagerat. I no precisament en les decisions més heroiques que algú pugui prendre, sinó en les decisions de la vida diària, a casa, a la feina en el tracte normal amb

la gent. A vegades, callar davant d'un comentari ofensiu per evitar enfrontaments és «parar l'altra galta»; o ajudar una persona o una institució que no s'ho mereix però ho necessita és «donar el mantell a qui t'ha pres el vestit» (Mt 5,40); no prestar-se a un negoci brut sense conseqüències és «tallar-se la mà per entrar a la vida» (Mt 18,8). És precisament la vida diària la que necessita actituds radicals; quan no hi són, es disparen els petits incendis de cada dia.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Pronto San Gil y la Virgen de Nuria

El próximo viernes celebraremos San Gil, patrón de los pastores y el que según la historia modelada por rasgos magníficos, esculpí la imagen de la Virgen de Nuria, que el pasado julio cumplía los 50 años de su solemne coronación, es decir, exaltada y puesta a la veneración de toda la Diócesis como Patrona nuestra que es. Acerquémonos espiritualmente como peregrinos a la montaña de Nuria, en la capilla de San Gil y el Santuario de María para presentarle el año transcurrido, las necesidades del presente, personales y familiares, y para pedir un futuro lleno de paz y de bendiciones divinas para el país y para la Diócesis.

Sólo somos felices cuando amamos y somos amados. Vivir el amor concreto, que San Gil testimonió hacia los pastores y que la Virgen María vivió plenamente desde su Corazón Inmaculado, nos compromete mucho. Es bueno dar un poco de nosotros, aún es mejor dar mucho, pero la cima de la caridad es darlo todo, darse del todo. Y eso hacían San Gil y la Virgen María yendo a la montaña a ayudar a Isabel. El don que Ella había recibido ya desde el Nacimiento, su Inmaculada Concepción, más que un privilegio, es para Ella un deber que la compromete al servicio de los demás. María, mujer de fe y feliz porque ha creído, proclama tras el *Magnificat*, su bellissimo cántico de alabanza, que, llena de esperanza, canta en nombre de todos los pobres del mundo. Dios cumple sus promesas y no defraudará jamás a los que en Él confían. Vivir en este mismo gozo y extenderlo a todas partes es como un programa o plan de vida para todos nosotros. Es que el bien no hace ruido. El auténtico amor es discreto y paciente, llena la cotidianidad del vivir con actitud de servicio constante. «*El amor es paciente, es bondadoso, el amor no tiene envidia, no es presumido ni orgulloso, no se irrita ni se venga; no se alegra de la injusticia sino que goza con la verdad... Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasará nunca*», proclama San Pablo inspiradísimo a los Corintios (1Cor 13). Subir como peregrinos espirituales a Nuria debe significar un compromiso de vida y de amor.

En el Santuario de Nuria encontraremos respuesta a nuestros interrogantes y estímulo a nuestra vida cristiana. San Gil aportó la cruz, la campana y la olla, símbolos de la fe, la llamada de Dios y la solidaridad con los hermanos. Y María, Madre de Nuria, desde estas soledades de la montaña, atrae hacia la vida, el servicio, la generosidad de las familias y los hijos pedidos humildemente, de rodillas, con la cabeza en la olla, según la tradición. En los tiempos que vivimos de materialismo triste y de secularismo distraído de Dios y de la dignidad de las personas, Nuria nos atrae hacia el amor a la vida, toda vida, que sea respetada desde su concepción hasta su muerte natural. La vida es un don sagrado, del que nadie se puede hacer dueño ni en los casos más extremos de dificultad para una madre, ni en la proximidad de la muerte, por débiles que nos comprendamos. Seamos «magnánimos», viviendo esta virtud de la grandeza de alma, ayudando a los que más lo necesitan, los dependientes y los más desvalidos. Y aquí no hay sólo una obligación de la fe válida para los cristianos, sino que es un imperativo ético natural que obliga a toda persona humana. Qué alegría y qué sabiduría los pueblos que quieren vivir y legislar con criterios de vida y no de muerte. Seamos hombres y mujeres libres, con una libertad para el bien y para la dignidad de las personas; una libertad que, aunque sabemos debilitada por el pecado, nos lleve hacia donde hay autenticidad humana y verdad, y no nos quedamos en comodidades y soluciones simples para los problemas personales o sociales complejos.

Que San Gil y Ntra. Sra. de Nuria, nos ayuden siempre en nuestras necesidades e intercedan por que construyamos entre todos una sociedad más justa y unida por la reconciliación y la paz social, un país que ame y respete siempre la vida, especialmente la de los más débiles y la de los totalmente indefensos como son los que todavía dependen del vientre materno, un país que mantenga viva y sin complejos su historia fecundada por la savia de la fe cristiana.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Aprender a pintar icones a Urgell: curs d'iconografia religiosa internacional a Balaguer

Com es pinta una icona? Mn. Josep Jesús Navas ens ho explica... «es comença per triar una taula especial (es compra a Itàlia normalment) i després de dibuixar-la s'insereixen les zones daurades... després és quan hi ha la part més artística: la de posar el color». Mn. Navas, rector d'Isona, és un gran afeccionat a la pintura d'icones des de fa uns anys. Ell ha estat l'impulsor del curs d'iconografia religiosa que es va dur a terme, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, el mes de juliol del 3 al 7, a càrrec del prestigiós professor Giancarlo Pellegrini.

Aquesta ha estat la segona vegada que es porta a terme aquest curs a Balaguer, però en realitat fa 8 anys que va iniciar-se, un dels pocs que es porta a terme a Catalunya per iniciativa de l'Ajuntament d'Olot. S'ha impartit a Olot, Girona, Arenys de Mar... i la propera edició seguirà portant-se a terme a Balaguer, per les excel·lents condicions de treball que ofereix la casa: «érem 10 alumnes i el professor fent pràcticament vida comunitària: treballant vuit hores cada dia, matí i tarda i les condicions de la sala, la llum i els espais, són òptimes». El motiu del curs va ser enguany la icona de la Mare de Déu de la Tendresa. Els participants van fer un treball complet de realització: croquis, dibuix, aplicació de pa d'or, preparació de colors amb materials naturals, fons, il·luminació. Abans de l'inici del curs els alumnes reben la imatge, l'amplien i ja la posen en la taula, iniciant la preparació de l'or per a treballar amb els pigments i la coloració: «treballem amb un conglomerat fet amb ou, vi blanc i essència de perfum, a més del colorant... és un treball delicat i preciós».

El professor i director del curs, fundador de l'Studio Iconografico Labarun Coeli, imparteix cursos d'iconografia a Bolonya i a altres ciutats europees i la qualitat de la formació ha portat a participar a persones de països molt diversos com França, Holanda o Xina.

Perquè es decideix pintar una icona? Mn. Navas explica que per a ell, com a capellà, l'ha impulsat molt la qüestió de l'espiritualitat, però també la resta de participants tenen aquesta motivació. «El dia de la meva ordenació, hi havia dos recordatoris, un de la Trinitat i un pantocràtor... i em vaig dir que m'agradaven tant que un dia... ho faria! El que no m'imaginava és que ho faria tal com ho puc fer ara. És un treball espiritual i creatiu alhora, és molt enriquidor.»

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

La Mare de l'esperança

A vui mirem Maria, Mare de l'esperança. Maria ha travessat més d'una nit en el seu camí de mare. No era fàcil respondre amb un «sí» a la invitació de l'àngel, però ella, respon amb coratge, tot i que no sabia res del destí que li esperava.

Aquell «sí» és el primer pas d'una llarga llista d'obediències —llarga llista d'obediències!— que acompanyaran el seu itinerari de mare. Així Maria apareix en els evangelis com una dona silenciosa, que sovint no entén tot el que passa al voltant seu, sinó que medita cada paraula i cada esdeveniment en el seu cor.

En aquesta disposició hi ha un detall molt bonic de la psicologia de Maria: no és una dona que es deprimeixi davant les incer-

teses de la vida, especialment quan sembla que no hi ha res que vagi pel bon camí. Tampoc és una dona que protesti amb violència, que carregui contra el destí de la vida que presenta sovint una cara hostil. En canvi és una dona que escolta: no oblideu que hi ha sempre una gran relació entre l'esperança i l'escolta, i Maria és una dona que escolta. Maria accepta l'existència tal com se'ns presenta a nosaltres, amb els seus dies feliços, però també amb les seves tragèdies, fins a la nit suprema de Maria, quan el seu Fill és clavat a l'arbre de la creu.

Els evangelis són lacònics i molt discrets. Expressen amb un senzill verb la presència de la Mare: ella [hi] «era» (Jn 19,25), ella era allí. Però els evangelis només

diuen que ella hi «era». Ella no coneix el destí de resurrecció que el seu Fill estava obrint en aquell instant per a tots els homes: és allí per fidelitat al pla de Déu del qual ella s'ha proclamat serventa el primer dia de la seva vocació.

La retrobarem el primer dia de l'Església, ella, Mare d'esperança, enmig d'aquella comunitat de deixebles tan fràgils.

Per això tots nosaltres l'estimem com a Mare. No som orfes: tenim una Mare al cel, que és la santa Mare de Déu. Perquè ens ensenya la virtut de l'espera, fins i tot quan tot sembla que no té sentit: ella sempre confia en el misteri de Déu.

(Dimecres, 10 de maig de 2017.)

JORNADES DE TEOLOGIA: PABLO D'ORS I FRANCESC TORRALBA PARLEN DE...

«Pensar i parlar de Déu en el segle XXI»

Les Jornades de Teologia, organitzades per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell, se celebraran del 30 al 31 d'agost i tractaran de com parlar amb el puntal de la nostra fe, del fonament de la realitat, el misteri del món: de Déu. Aquest és el títol «Pensar i parlar de Déu en el segle XXI», amb el que els dos ponents, Pablo d'Ors i Francesc Torralba, ens submergiran en el misteri de Déu. Explica Francesc Torralba en la seva presentació que «aprofundir en el misteri de Déu és una exigència intel·lectual del cristià, un camí per conèixer més a fons el qui el sosté. Des de la fe cristiana, afirmem que Déu és Paraula i és Amor, Intel·ligència i Font de sentit... i no obstant això, parlar de Déu no és senzill». La causa d'aquesta dificultat reu en que la paraula «Déu» és un mot emprat de manera exhaustiva en la vida quotidiana, en diferents registres, en moltes circumstàncies... i a vegades de manera no correcta.

Les Jornades portaran als assistents a l'aprofundiment del pensament de Charles de Foucauld, de Thomas Merton, i de Frank Jalics. Aquests tres autors els tractarà a bastament Mn. Pablo d'Ors, de 56 anys, és un sacerdot cristià i escriptor, nét de l'escriptor Eugeni d'Ors. L'any 2000 publicà els seus primers llibres, el recull de relats curts *El estreno* i la novel·la *Las ideas puras*. El seu assaig *Biografia del silenci* ha estat un èxit editorial amb quinze edicions.

Jornades de Teologia 2016

Va néixer a Madrid, i es va formar en un ambient cultural germànic: és deixeble del monjo i teòleg Elmar Salmann. Es va doctorar el 1996 amb una tesi sobre la teologia de l'experiència literària. Va ser nomenat pel Vaticà nou conseller del Consell pontifici per a la Cultura el juliol del 2014, òrgan que fa les tasques equivalents d'un Ministeri de Cultura d'Estat.

Pablo d'Ors viatjarà des del «desert contemporani» de Foucauld a la «redempció de la consciència»

de Frank Jalics, passant pel «monacat secular» de Merton.

Per la seva banda, Francesc Torralba farà també tres ponències, en les que tractarà de les actituds enfront del misteri de Déu, de l'afirmació de Déu com una opció raonable i, finalment, de «El Déu de Jesucrist». Com ell mateix explica, «volem estar atents als nous llenguatges per referir-se a Déu i a totes les dificultats culturals que hi ha per elaborar un discurs creïble i raonable sobre Déu».

Celebració de la Diada de Sant Gil a Núria

El proper 1 de setembre se celebrarà al Santuari-Basilica de la Mare de Déu de Núria la tradicional festa de Sant Gil, presidida per Mons. Joan-Enric Vives.

Enguany és previst que hi assisteixin el Conseller de Territori i Sostenibilitat i el President de Ferrocarrils de la Generalitat. A més de la Missa solemne i la tradicional ofrena dels pastors, amb la processó a l'ermita de Sant Gil, es presentarà el documental *El segrest de Núria* i el llibre en el que es descriu com va succeir i quins personatges van participar en el segrest de la Mare de Déu de Núria, escrit per Manuel Castellet.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / Sl 149 / Mt 23, 13-22]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; Sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II)

29. ■ Dimarts [1Te 2,1-8 / Sl 138 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.

30. ■ Dimecres [1Te 2,9-13 / Sl 138 / Mt 23,27-32]. *Lleida i Urgell*: □ Sant Lluís de França; sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).

31. ■ Dijous [1Te 3,7-13 / Sl 89 / Mt 24,42-51]. Sant Ramon Nonat, religiós mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona.

SETEMBRE

1. ■ Divendres [1Te 4,1-8 / Sl 96 / Mt 25,1-13]. *Lleida*: □ sant Lleir o Lliceri, bisbe de Coserans (s. VI); *St. Feliu de Ll.*: ■ beat Josep Samsó i Elias (Castellbisbal, 1887 - Mataró, 1936), prev. i mr.; sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa Margarida Redi del Sagrat Cor, verge carmelitana.

2. ■ Dissabte [1Te 4,9-12 / Sl 97 / Mt 25,14-30]. *Tortosa*: □ Mare

de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

3. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20, 7-9 / Sl 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16, 21-27]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i doctor de l'Església, abans monjo, patró de la música; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac; sant Sàndal, mr.

Diumenge XXI de durant l'any

COMENTARI

Nosaltres, amb l'estil de vida, qui diem que és Jesús?

Sobnà és el cap del palau del rei: posat per Déu en pedestal d'autoritat perquè sigui pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà.

Déu vetlla pel seu Poble i veu els abusos de Sobnà a qui derrocarà del lloc que ocupa; investirà Eljaquim, a qui posarà a l'espatlla la clau del palau.

Pau canta l'obra de Déu: exclamacions (*Quina profunditat! Què insondables!*); preguntes retòriques (*Qui pot conèixer...? Qui l'ha assessorat...? Qui s'ha avançat mai...?*); confessió de fe (*Tot ve d'ell, passa per Ell i s'encamina cap a Ell*); i doxologia final (*Glòria a Ell per sempre. Amén*).

La confessió de fe és lluny del panteisme estoic, perquè té sentit històric-salvífic.

Per proposar la qüestió cabdal de la seva identitat *Jesús anà a la regió de Cesarea de Filip*, lluny del territori jueu on preval la idea d'un messianisme triomfalista.

Als sinòptics la confessió de fe de Pere precedeix el triple anunci de la Passió, Mort i Resurrecció, amb què Jesús precisa el tipus del seu messianisme.

La gent, qui diu que és el Fill de l'home? Pregunta que prepara la que interessa: *I vosaltres, qui dieu que sóc Jo?*

La resposta de Pere (*Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu*) resumeix la fe cristiana i mereix felicitació: *Sortós: això t'ho ha revelat el meu Pare del cel*.

Tu ets Pere. Sobre aquesta pedra Jo edificaré la meua Església: el Senyor i constructor de l'Església és Jesús; el seu fonament és Pere que confessa Jesús com a *Messies* i *el Fill de Déu*.

Jesús li diu a Pere: *et donaré les claus del Regne* nomenant-lo «majordom» de l'Església.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R

Enalteixo el vostre nom perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meua ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Filip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és? Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Esto dice el Señor a Sobnà, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituirán de tu cargo. Aquel día llamaré a mi siervo, a Eliaquín, hijo de Esquías, le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén y para el pueblo de Judá. Pongo sobre sus hombros la llave del palacio de David: abrirá y nadie cerrará; cerrará y nadie abrirá. Lo clavaré como una estaca en un lugar seguro, será un trono de gloria para la estirpe de su padre.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandonas la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón, / porque escuchaste las palabras de mi boca; / delante de los ángeles tañeré para ti; / me postraré hacia tu santuario. R.

Daré gracias a tu nombre: / por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera tu fama. / Cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandonas la obra de tus manos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,33-36)

¡Qué abismo de riqueza, de sabiduría y de conocimiento el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irastreables sus caminos!

En efecto, ¿quiéni conoció la mente del Señor? O ¿quiéni le ha dado primero para tener derecho a la recompensa? Porque de él, por él y para él existe todo. A él la gloria por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filip, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quiéni dice la gente que es el Hijo del hombre?». Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quiéni decís que soy yo?». Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo del Dios vivo». Jesús le respondió: «¡Bienaventurado tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado ni la carne ni la sangre, sino mi Padre que está en los cielos. Ahora yo te digo: tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra quedará atado en los cielos, y lo que desates en la tierra quedará desatado en los cielos». Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.